

PANSTVO EFEMÉRA

Natalia Arronová kritickým okom pozoruje, ako sa jej mladšia sestra opäť kvartíruje do Efeméry. Genevieve musela opustiť panstvo len na pár mesiacov, no keď niekto prejde pohľadom po nekonečnom rade kufrov, ktoré služobníctvo práve vlečie pred hlavný vchod, mohol by si pomyslieť, že od jej odchodu prešli celé roky.

„Už sa neviem dočkať, ako sa opäť vyspím vo vlastnej posteli,“ vyhlási Genevieve a zhlboka sa nadýchne. Panstvo vonia vylešteným drevom, knihami a štiplavým otráveným gulášom, ktorý sa varí v kuchyni.

„Posteľ v mestskom dome je tiež tvoja vlastná,“ odvetí Natalia. „Nepretvaruj sa, že si tam trpela.“

Kútikom oka Natalia vrhne po svojej nižšej sestre kontrolný pohľad. Genevieve sa mierne červená a vo fialových očiach jej tancujú iskričky. Dlhé plavé vlny jej padajú na plecia. Všetci ju poznajú ako krajšiu zo sestier Arronových. Keby len ľudia

vedeli, aké zvrátené myšlienky sa preháňajú tou peknou hlavíčkou...

„Keďže si opäť doma, snaž sa byť užitočná,“ pokračuje Natalia. „Čo si šuškejú v rade?“

„Tvoju historiku som rozšírila, ako si mi prikázala: že kráľovná Katharine prežila útok medveďa, ktorého proti nej poštvala kráľovná Arsinoe, a múdro sa skryla, kým nebezpečenstvo nepominulo. Napriek tomu však začali kolovať aj klebety.“

„Aké klebety?“

„Najmä nezmysly.“ Genevieve mávne rukou, no Natalia zvráti čelo. Nezmysly sa môžu ľahko premeniť na pravdu, keď si ich ochotne vypočuje dosť uší.

„O akých nezmysloch hovoríš?“

„Že Katharine útok *neprežila*. Podaktorí sa dokonca domnievajú, že videli jej smrť na vlastné oči, iní sa zasa dušujú, že ju videli vracat sa do Efeméry – špinavú od hlavy po päty, bielu ako duch a so suchými zakrvavenými perami. Volajú ju *nemŕtva Katharine*. Verila by si tomu?“

Natalia sa nahlas zasmee a prekríži si ruky na prsiach. Absolútne smiešne. No i tak sa jej to nepáči.

„Čo sa však naozaj dialo s Katharine počas tých niekoľkých dní, kým bola nezvestná?“ vyzvedá Genevieve. „Vari to nevieš ani len ty?“

Natalii sa pred očami mihne obraz Katharine z pamätného večera, keď sa vrátila pokrytá špinou a krvácajúcimi ranami. Stála ako socha vo vstupnej hale, nevydala jediného hláska, zamotané čierne vlasy jej padali do tváre. Vyzerala ako netvor z nočných môr.

„Viem dosť,“ odpovie a odvráti sa od sestry.

„Povráva sa, že sa zmenila. Je to pravda? Do akej miery? Je už dosť silná, aby pokračovala vo výcviku s jedmi?“

Natalia sťažka preglgne. Nijaký výcvik už nebude treba. Nič však nepovie, ale prikývne, aby Genevieve naznačila, že má ísť za ňou, kým sa vyberie pohľadať Kat. Nech sa len Genevieve presvedčí na vlastné oči.

Spoločne kráčajú dlhými chodbami panstva, spoza zatiahnutých závesov presvitá len matné svetlo. Kroky sluhov, ktorí ešte stále premiestňujú Genevievinu batožinu, sa za nimi postupne vytratia.

Genevieve si vyzlečie cestovné rukavičky a uloží si ich do vrecka jazdeckých nohavíc. Hladký, žiarivo červený velúrový kabát s nimi znamenite ladí. Rýchlym pohybom si opráší stehno od neviditeľného zrnka prachu.

„Čaká nás ešte toľko práce,“ postázuje sa. „Nápadníci by sa sem mohli prirútiť ako na koni už zajtra ráno.“

Natalii zašklbe kútikom úst. *Nápadníci*. Lenže iba jeden jediný požiadal o prvú audienciu u Katharine. Ten plavovlasý mládenec, Nicolas Martel. Napriek Katharininmu bravúrnemu vystúpeniu na otrávenej hostine počas Beltainu sa zvyšní dvaja nápadníci rozhodli vyskúšať šťastie u kráľovnej Arsinoe.

U Arsinoe so zjazvenou tvárou, rozstrapkanými nohavicami a krátkymi strapatými vlasmi. Ako sa toto niekomu môže zdať príťažlivé? Všetci sú pravdepodobne zvedaví, kedy sa opäť predvedie so svojím medvedom.

„Kto by si pomyslel, že o našu kráľovnú sa bude uchádzať len jeden nápadník?“ zhrnie Genevieve zatrpknutý výraz svojej sestry jednou vetou.

„Počet nie je dôležitý. Nicolas Martel je ten najlepší. Keby otec Billyho Chatwortha nebol náš dlhoročný spojenec, padla by moja prvá voľba na Nicolasa.“

„Billyho Chatwortha sme stratili, keď padol do pazúrov medvedej kráľovnej,“ zašomre Genevieve. „Celý ostrov to už vie.“

„Billy Chatworth urobí, čo mu otec prikáže,“ vyprskne Natalia. „A nevolaj Arsinoe *medvedia kráľovná*. Nechceme predsa, aby sa tá prezývka uchytila medzi poddanými.“

Prejdú popri schodoch, ktoré vedú ku Katharininým komnatám.

„Nie je vo svojej izbe?“ začuduje sa Genevieve.

„Dnes už nikto poriadne nevie, kadiaľ sa túla.“

V tej chvíli okolo nich prechádza slúžka s vázou plnou čerstvých oleandrových halúzok a chvatne sa ukloní.

„Kde je kráľovná?“ spýta sa jej Natalia.

„V zimnej záhrade, pani moja,“ odpovie dievčina.

„Ďakujeme,“ ozve sa Genevieve, prudkým pohybom slúžke strhne z hlavy čepiec a odkryje jej tmavé korenky vlasov, ktoré si odfarbuje na rovnaký plavý odtieň, akým sa pýšia všetci Arronovci. „A teraz si choď dať do poriadku vlasy.“

Zimná záhrada je vzdušná a zaliata svetlom, lebo vysoké okná nezakrývajú závesy. Steny žiaria bielou farbou a na pohovke ležia pestrofarebné vankúše. Akoby táto miestnosť vôbec nepatrila k sídlu Arronovcov a využíva sa takmer výlučne na prijímanie návštev. Teraz v nej však Natalia a Genevieve nájdu Katharine, ktorá stojí uprostred záplavy malých balíčkov a potichu si hmká na neznámu nôtu.

„Aha, kto sa k nám vrátil,“ prehovorí Natalia.

Katharine pritlačí vrchnák na rozkošnú fialovú škatuľku, otočí sa k oboj ženám a usmeje sa od ucha k uchu.

„Genevieve! Aká som len rada, že Antonin aj ty ste sa vrátili do Efeméry.“

Genevieve civie na kráľovnú s otvorenými ústami. Naposledy Katharine videla po jej návrate, a vtedy bola ešte stále v otrasnom stave, neumytá a s vytrhanými nechtami, po ktorých zostali len škaredé chrasty na končekoch štíhlych prstov.

Kým Nataliina sestra len nechápavo gáni na Katharine, vie jej Natalia bez najmensej námahy čítať myšlienky. Kam sa podelo to dievčatko s naivným pohľadom bábičky a prísne zapleteným vrkočom? Tá vycivená plachá laň, ktorá poslušne skloní hlavu a zasmee sa, až keď začne niekto iný?

Nech už stará Katharine trčí kdekoľvek, tu rozhodne nie je. „Antonin...“ zasekne sa Genevieve, keď sa jej konečne vráti reč. „On už prišiel?“

„Prirodzene,“ odpovie Natalia. „Jeho som zavolala späť ako prvého.“

Genevieve je ešte stále taká vykoľajená z pohľadu na kráľovnú, že ani len nezaškripe zubami. Katharine k nej rýchlymi krokmi pristúpi a chytí Genevieve za zápästia. Ak si aj kráľovná všimne, že sa obe netradične samovoľne myknú, nedá to najavo. Namiesto toho sa na ňu len ďalej usmieva a ťahá ju do stredu zimnej záhrady.

„Páčia sa ti moje darčeky?“ Katharine ukáže na balíčky. Všetky vyzerajú nádherne, dôkladne zabalené do pestrofarebného papiera a previazané saténovými stužkami alebo veľkými bielymi zamatovými mašľami.

„Od koho sú?“ zaujíma sa Genevieve. „Od nápadníkov?“

„Nejde o to, *od* koho,“ odvetí Katharine, „ale *pre* koho. Len čo doladím posledné detaily, odídu do Rolantu, k mojej milej sestričke Mirabelle.“

Katharine láskyplne pohladí jednu mašľu ukazovákom v čiernej koženej rukavici.

„Prezradíš nám aj to, čo sa v nich ukrýva?“ spýta sa Natalia. „Alebo máme hádať?“

Katharine prudko pokrúti hlavou a jeden zatúlaný prameň čiernych vlasov jej pristane na pleci. „Moja sestra v nej nájde prejavy pozornosti od výmyslu sveta: jedom naimpregnované

rukavice, otrávené šperky alebo napríklad vysušený púčik chryzantémy, ktorá je potretá toxínom, čo začne účinkovať v horúcom čaji a rastlina vďaka nemu rozkvitne.“

„To nebude nikdy fungovať,“ vyjadrí Genevieve svoje pochyby. „Všetky balíčky prejdú kontrolou. Mirabellu nemôžeš zabiť dvomi-tromi rozkošnými darčekom.“

„Veď aj naturalistku sme takmer skántrili jedinou sladkou pozornosťou,“ namietne Katharine potichu. Potom zavzdychá. „Ale asi máš pravdu. Tieto tu sú len na pobavenie.“

Natalia si premeria kopu škatúl. Stojí ich tu zo desať, rozličnej veľkosti a farby. A pravdepodobne doručia každý zvlášť v rukách rozličných poslov. Tí sa zasa niekoľkokrát vymenia v rôznych mestách, kým balíčky nakoniec doputujú do Rolantu. Pomerne veľa námahy pre trocha zábavy.

Katharine pomaluje širokú stuhu na ďalšej škatuli zopár čiernymi atramentovými hviezdami a okrasnými slučkami. Potom sa posadí na kreslo potiahnuté zlatobielym brokátom a načiahne sa po tanier s čiernymi bobuľami ľuľkovca. Celú hrst si vhodí do úst a požuje ich s takou vášňou, že jej jedovatá šťava steká po brade. Genevieve zalapá po dychu a otočí sa k Natalii, no tá jej nevysvetlí, čo sa deje. Len čo sa Katharinine najhoršie rany zahojili, vrhla sa na jedy a začala ich konzumovať, ako sa na kráľovnú travičov patrí.

„Ešte stále ani slovo o Pietyrovi?“ spýta sa kráľovná, kým si z brady utiera šťavu.

„Nie. Nič nové. Ihneď po tvojom návrate som mu poslala list a pozvala ho k nám. Navyše som poslala aj správu môjmu bratovi, aby láskavo zistil, kde sa jeho syn tak dlho túla. Lenže zatiaľ neprišla odpoveď ani od Christophu.“

„V tom prípade napíšem Pietyrovi sama,“ rozhodne sa Katharine. Pritlačí si ruku na brucho, akoby ľuľkovec práve začal účin-

kovať. Keby sa Katharinin dar konečne prebudil, nespôsobil by jej jed nijaké bolesti. A aj tak sa zdá, že teraz znesie viac ako pred svojím záhadným zmiznutím. Pri každom jedle si dopriava toľko jedu, akoby sedela za stolom s *Gave Noir*. Katharine sa žiarivo usmeje. „Ten list mu pošlem ešte dnes, kým sa vyberiem do chrámu.“

„To je dobrý nápad,“ prikývne Natalia. „Som si istá, že ho presvedčíš, aby sa vrátil.“

Krátkym gestom naznačí svojej sestre, aby opustila zimnú záhradu. Chuderka Genevieve. Už vôbec nevie, ako sa má správať. Najradšej by k dievčine bola odporná, pošticovala by ju alebo vyplieskala, no táto kráľovná by jej úder s najväčšou pravdepodobnosťou vrátila. Genevieve len mlčky zvráští čelo a vystrúha mierny pukerlík.

„Takže jej dar sa prebudil?“ spýta sa šeptom, len čo sa obe vrátia k schodisku. „Videla si, ako zožrala tie bobule? No keď mi podávala ruku, aj cez jej rukavice som cítila, že má opuchnuté prsty.“

„Neviem,“ odpovie Natalia potichu.

„Žeby sa jej dar práve vyvíjal?“

„Ak je to pravda, ešte nikdy som nevidela, aby sa to dialo takto.“

„Lenže ak sa jej dar ešte neprebudil, mala by byť opatrnejšia. Priveľa jedu... mohla by si sama uškodiť. Možno dokonca natrvalo.“

Natalia náhle zastane.

„Ja to dobre viem. Jednoducho jej v tom však nedokážem zabrániť.“

„Čo sa s ňou porobilo? Kde bola celé dni?“

Natalia si opäť spomenie na zúboženú, na kosť premrznutú dievčinu, ktorá sa vkradla do Efeméry ako tieň. Táto postava sa

jej občas vynorí v snoch a na stuhnutých mŕtvoľných nohách sa suchce k jej posteli. Natalii prebehne mráz po chrbte. Napriek okolitému teplému letnému vzduchu odrazu zatúži po ohni v kozube a hrubej deke na pleciach.

„Možno bude lepšie, keď sa to nedozvieme.“

Katharinin list Pietyrovi obsahuje len šesť riadkov:

Môj najmilší Pietyr,

vráť sa mi, ihneď.

Neboj sa.

Príď rýchlo.

Tvoja

kráľovná Katharine.

Chudák Pietyr. Katharine si predstavuje, ako kamsi zaliezol. Alebo sa bezhlavo rúti hustými kríkmi plnými trňov, čo mu ako ostré nože trhajú kožu – ako ona v pamätný večer, keď za ním bežala k okraju Brekciovej hĺbavy. V onen večer, keď ju do nej zhodil.

„Musím opatrne voliť slová, Zlatka,“ pošepne hadovi, ktorý sa jej ovíja okolo zápästia. „Aby ma ešte stále považoval za svoju poddajnú kráľovnú.“ Usmeje sa. „Nesmiem ho vydesiť.“

Pietyr si pravdepodobne myslí, že po návrate skončí v žalári pod Volrojom. Že kráľovná dá pokyn dozorkyni s darom vojny, aby mu silou mysle tlkla hlavu o kamenné múry cely, kým mu nevystrekne mozog. Katharine však nikomu neprezradila, akú rolu hral v jej páde do čieročiernej priepasti. A ani to rozhodne neurobí. Natalii povedala, že na úteku pred Arsinoiným medveďom spanikáрила, potkla sa a z vlastnej nešikovnosti spadla do Brekciovej hĺbavy.

Katharine zdvihne zrak od písacieho stola a zadíva sa z okna. Na východe, za skalnatými pahorkami, sa v popoludňajšom svetle trbliece hlavné mesto Indrid. A v jeho srdci sa k nebu týčia obe čierne veže Volroja, majestátneho paláca, ktorý zatieniť všetko ostatné. Akoby palác prinútil ešte aj hory za sebou, aby sa prikrčili ako trolovia pred jasným slnečným svetlom.

Bobule ľuľkovca jej spôsobujú žalúdočné kŕče, no Katharine ani len nezvráti tvár. Koniec koncov, prešiel už mesiac, odkedy sa z posledných síl vyškrabala z priepasti v srdci ostrova a teraz Katharine jednoducho vydrží hocičo.

Predkloní sa a zatlačí na okno, aby sa otvorilo. V posledných dňoch sa v jej komnatách vznáša mierny zápach zvratok a rozličných zvierat, na ktorých skúša svoje jedovaté zmesi. Na všetkých stoloch a skrinkách stoja klietky s vtákmi a malými hlodavcami, ďalšie utvárajú rad pri stene. Niektoré zvieratá sú už mŕtve a čakajú, kedy niekto vynesie ich mŕtvoly.

Katharine zaklepe prstom po klietke na písacom stole, aby vyplašila sivú myšku, ktorá v nej má dočasný domov. Je slepá na jedno oko a od rozmanitých jedov, ktoré jej Katharine dala zožrať či vypiť, jej vypadala takmer všetka srst'. Keď jej kráľovná pomedzi mreže posunie kúsoček sušienky, zvieratko k nej síce placho docupká, no len ju opatrne oňuchá. Priveľmi sa bojí ochutnať.

„Kedysi som bola len sivá myš,“ vyhlási Katharine a vyzlečie si jednu rukavicu. Otvorí dvierka na klietke a pohladká holý chrbát drobného hlodavca.

„Lenže už nie som.“